

Pescuirea minunată - chemarea lui Dumnezeu

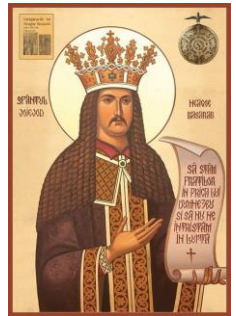
În călătoria vieții pământești, simțim câteodată îndoiala, limitele și nevrednicia noastră omenească în ceea ce facem. Nu cugetăm cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor. Ar trebui ca viața noastră de creștini să fie, în toate făptuirile ei, un răspuns pozitiv la chemarea lui Dumnezeu, o împlinire a poruncilor Lui, o năzuință puternică de a ne potrivi viața cu voia Lui. Să ne unim gândurile noastre cu cele ale lui Dumnezeu și să-L iubim pe El. Atunci vom înțelege adevăratul rost al vieții noastre creștine. Vom constata atunci fiecare în parte că nu putem realiza nimic trăitor în afara învățării Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre în afara cuvântului Lui sunt zadarnice. Să avem inimile curate ca să ne putem bucura de lucrarea dumnezeiască sfințitoare și mântuitoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Dumnezeu lucrează în lume prin mijlocirea inimilor care se deschid liber spre El și atunci El lucrează ca o revărsare de lumină, de pace și de iubire, vindecând necazurile, limitele, neîmplinirile și îndoielile noastre cotidiene. În calitatea noastră de oameni, trebuie să ne redescoperim vocația de ființe libere și lucrătoare. În toată strădania noastră bună, să pătrundem în adâncul credinței. Suferința, durerea și pierderea sunt cele ne

întăresc credința. Necazurile, piedicile sau încercările sunt puse ca să le trecem, iar nu ca să ne oprim sau să ne întoarcem păgubași. Încercările de tot felul sunt binecuvântate de Dumnezeu și trimise oamenilor, ca primindu-le și trecând peste ele să le prefacem în bucurie. Ori de câte ori ne întâlnim cu Dumnezeu în necazuri, toate sunt chemări de a-i fi mai aproape, de a-i fi ucenici, și de a-i propovădui binefacerile Lui către noi. Mare trebuință au oamenii, frații noștri, de mărturia că în încercări este mai aproape Dumnezeu de noi și noi de El. Să pătrundem rosturile vieții acesteia și ale tuturor încercărilor ei, că sfârșitul lor e moartea păcatului și întâlnirea nedespărțită cu Dumnezeu. Fără găsirea lui Dumnezeu în încercările vieții, viața noastră ar fi o noapte de osteneală zadarnică. Nu pricepem viața fără Dumnezeu, dar Îl pricepem pe Dumnezeu din necazurile vieții - bune toate - și din ele propovăduim pe Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos dăruiește oamenilor putere, curaj și bucurie după măsura credinței lor în El și a iubirii lor față de El și de Biserica Sa. De aceea, El cheamă și astăzi pe oameni să fie ucenici ai Săi, pentru a binevesti Evanghelia iubirii milostive și a deveni credincioși pe calea mântuirii, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria Sfintei Biserici. Să urmăm Mântuitorului Iisus Hristos, ascultând și împlinind învățătura Sa dumnezeiască și împărtășindu-ne de harul dumnezeiesc sfințitor prin participarea la viața liturgică a Bisericii. Amin.

Sfântul Voievod Neagoe Basarab – 26 septembrie

Binecredinciosul voievod Neagoe Basarab s-a născut în anul 1481. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa era din familia Craioveștilor. Neagoe a fost unul dintre cei patru copii ai părinților săi. Influențat de credința mamei sale, el a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile creștine. Mănăstirea Bistrița din Oltenia, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit școală duhovnicească pentru evlaviosul Neagoe. Voia lui Dumnezeu a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistrița să fie retras marele între patriarhi, Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească la anul 1502, de voievodul Radu cel Mare pentru a reorganiza și întări viața bisericească. De la Sfântul Ierarh Nifon, Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor duhovnicesc. Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, el și-a agonisit mai toată știința și cultura teologică a vremii sale. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iubitorul de Hristos, Neagoe, în anul 1512, a fost chemat la demnitatea de Domnitor și Voievod al Țării Românești. În această calitate a încurajat dezvoltarea comerțului și a meșteșugurilor, iar pe plan diplomatic a încercat să mențină relații de prietenie cu Ungaria. A încercat să stabilească relații diplomatice cu Veneția și Roma și chiar să medieze conflictul dintre creștinii ortodocși și catolici. Continuând viziunea și obiectivele politice inițiate de Ștefan cel Mare, a încercat să realizeze o coaliție a statelor răsăritene împotriva expansiunii turcești. În 1517 cere și obține de la Patriarhia ecumenică canonizarea fostului său învățător, patriarhul Nifon. Pe racla în care au fost așezate moaștele și care se păstrează la Dionisiu, domnul român este reprezentat închinându-se sfântului. În anul 1519, Neagoe Basarab împreună cu Ștefan al IV-lea al Moldovei (Ștefăniță Vodă) au trimis un ambasador la Vatican prin intermediul căruia „Basarab și aleșii săi fii Teodosie și Petru și urmașii săi și Ștefan și fiii săi” promiteau că vor participa alături de ceilalți principii creștini și de papă la „sfânta expediție împotriva lui Selim, tiranul turcilor”. Totuși, Țara Românească rămâne pe perioada domniei lui vasală Imperiului Otoman. Neagoe Basarab a făcut donații generoase mănăstirilor ortodoxe din Țara Românească și din toate țările din Balcani. În timpul domniei sale a fost construită Mănăstirea Curtea de Argeș, unde se odihnesc și sfintele moaște ale voievodului. Sfântul Voievod Neagoe Basarab a rămas în memoria poporului român și a tradiției ortodoxe prin opera sa intitulată „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”, prima creație de valoare universală a literaturii române, un testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic.

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreeate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne

decidem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de

vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despătimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebănuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevedea ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prospețimii, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „*Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor*” (Matei 5, 3). Omului, sănătos, simplu, normal și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

† **Creștinii care luptă pentru a dobândi virtuțile și pun în practică poruncile lui Dumnezeu, sunt cu adevărat fericiți.**

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 29 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 1 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Cioară sau porumbel

A fost odată o cioară care trăia în apropierea unei ferme. Proprietarul fermei avea câțiva porumbei pe care îi hrănea în fiecare zi cu cele mai bune grăunțe. Cioara îi privea de la distanță și îi invidia pe porumbeii care aveau mereu parte de hrană și atenția stăpânului lor. După câteva zile la rând cât a stat și i-a privit, cioara a pus la cale un plan. Pasărea și-a vopsit penele ca să semene cu un porumbel și s-a alăturat porumbeilor de la fermă. În acest fel, cioara a început să se bucure alături de porumbei de hrană în fiecare zi. Porumbeii de la fermă nu au bănuț nici o clipă că ar fi ceva în neregulă. Dar într-o zi, după ce au mâncat, cioara nu s-a mai putut controla și a început să rădă. Atunci porumbeii și-au dat seama că era ceva în neregulă și că pasărea nu semăna cu niciunul dintre ei. Atunci au tăbărât cu toții pe ea și au început să îi ciugulească penele. Pentru a-și salva viața, cioara și-a luat zborul de lângă porumbei și a ajuns în stolul ei de ciori. Dar pentru că avea penele vopsite, prietenele ei nu au recunoscut-o și nu au acceptat-o între ele. De aceea, cioara a fost nevoită să plece și de aici și a ajuns în cele din urmă pe drumuri. **Morală:** Nu pretinde niciodată că ești altcineva, pentru că în cele mai multe cazuri nu funcționează și adevărul iese la iveală. Nu de puține ori vei ajunge în ipostaze stânjenitoare din cauza prefăcătoriei.

Țânțarul mândru

Un țânțar zbura pe lângă o pajistă și la un moment dat a obosit. Atunci s-a gândit să își tragă puțin sufletul și să se odihnească pe coarnele unui taur care stătea la soare, pe pajistea aceea. După ce s-a odihnit pentru un timp, țânțarul s-a pregătit să își ia zborul. Înainte să plece, acesta i-a cerut scuze taurului că a stat să se odihnească pe coarnele lui. Țânțarul a crezut că taurul va fi foarte încântat că el s-a decis în sfârșit să ia zborul de pe coarnele lui, însă taurul i-a spus: „*Pentru mine e același lucru. Nici măcar nu am observat că stai pe coarnele mele*”. **Morală:** Uneori ne credem mai importanți decât ne cred cei din jurul nostru. Nu înseamnă însă că nu suntem importanți, dar lucrurile egoiste pe care de multe ori le facem sau le spunem, ne pot pune în ipostaze neplăcute. În această poveste, țânțarul a încercat să fie politicos, dar de fapt își dorea mai mult să îi fie simțită prezența, decât să își arate neapărat recunoștința pentru găzduire. Oricât de mult ne-am dori să credem că suntem centrul universului, de cele mai multe ori nu suntem.

Cel mai important este să fim noi înșine și să nu fim țânțari!